

Sygn. akt I ACa 964/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<u>SSA Anna Kowacz-Braun</u>
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek SSA Paweł Rygiel
Protokolant:	st. prot. sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012 r. w Krakowie na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. przy interwencji ubocznej po stronie pozwanej Syndyka masy upadłości Firmy Handlowej (...). (...) Spółki Jawnej w K. o zapłatę na skutek apelacji interwenienta ubocznego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Krakowie z dnia 17 maja 2012 r. sygn. akt IX GC 145/12

- 1. oddala apelację;**
- 2. zasądza od interwenienta ubocznego na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 964/12

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 października 2012 roku

Nakazem zapłaty z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IX GNc 857/09 Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy zasądził od strony pozwanej (...) spółki z o. o. w K. na rzecz strony powodowej (...) spółki z o. o. w W. kwotę 228.373,14 zł tytułem ceny stali oraz 15.170,26 zł tytułem odsetek - razem 243.543,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu jako wierzytelność nabytą przez stronę powodową od sprzedawcy stali.

Zarzuty od nakazu zapłaty wniosła strona pozwana (...) spółka z o. o. w K. domagając się jego uchylenia oraz oddalenia powództwa.

Jako interwenient uboczny po stronie pozwanej wystąpiła Firma Handlowa (...). T. i Spółka spółka jawna w K. w upadłości układowej.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy w sprawie o sygn. akt IX GC (...)wyrokiem z dnia 14 października 2010 r. uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo, uzasadniając to tym, że sprzedawca nie spełnił swojego świadczenia i nie wydał stronie pozwanej stali z certyfikatami, a tym samym nie powstało roszczenie o zapłatę ceny.

Od powyższego orzeczenia apelację wniosła strona powodowa. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie o sygn. I ACa(...)wyrokiem z dnia 16 lutego 2011 r. uchylił wyrok Sądu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 4 k. p. c. z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Krakowie, wydział IX Gospodarczy w sprawie o sygn. akt IX GC (...)wyrokiem z dnia 13 września 2011 r. zaskarżony nakaz zapłaty z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IX GNc (...)utrzymał w mocy w całości, zmienił rozstrzygnięcie o kosztach w zaskarżonym nakazie i zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 40.000 zł. W uzasadnieniu wskazał na brak obowiązku uznania reklamacji, który powstałby dopiero, gdyby okazało się, że pręty nie mają certyfikatów określonych w zamówieniach. Uznanie reklamacji przez interwenienta jako czynność dokonana po przejściu wierzytelności o zapłatę ceny nie wiąże w stosunku do strony powodowej ze stroną pozwaną. Roszczenie o zapłatę ceny wygasłoby tylko w razie odstąpienia od umowy opartego o rzeczywisty brak certyfikatów - do skuteczności takiego odstąpienia nie byłoby konieczne uznanie reklamacji przez interwenienta.

Na skutek apelacji interwenienta ubocznego Firmy Handlowej (...) i Spółka spółka jawna w K. w upadłości likwidacyjnej Sąd Apelacyjny w sprawie o sygn. akt I ACa (...)wyrokiem z dnia 9 lutego 2012 r. uchylił zaskarżony wyrok i znosząc postępowanie w zakresie czynności dokonanych w dniu 13 września 2011 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 2 k. p. c. na skutek stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem I instancji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie

osygn. akt IX GC 145/12 wyrokiem z dnia 17 maja 2012 r. zaskarżony nakaz zapłaty z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IX GNc(...)utrzymał w mocy w całości i dodatkowo zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 22.978 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód i interwenient uboczny zawarli 30 maja 2007r umowę factoringową, na mocy której powód jako faktor świadczył na rzecz interwenienta usługi factoringowe polegające na przejmowaniu wierzytelności interwenienta z tytułu ceny wobec kupujących. Powód przejmował wierzytelności interwenienta z chwilą ich powstania (§ 2.1 ogólnych warunków factoringu) i z tą chwilą płacił interwenientowi 90% wysokości wierzytelności (p.1.4 umowy), nawet jeśli wierzytelność nie była wymagalna. Po spełnieniu świadczenia przez dłużnika powód wypłacał otrzymaną sumę interwenientowi po potrąceniu sum już wypłaconych oraz swojej prowizji i odsetek. Bezsprzecznie powód wykonał na rzecz interwenienta swoje świadczenie z umowy factoringu.

Powód nie przyjmował na siebie ryzyka niewypłacalności dłużnika i w razie opóźnienia dłużnika w zapłacie ponad 60 dni obowiązek zapłaty wierzytelności dłużnika przejętych przez powoda przechodził na interwenienta (§ 9.1 (...)), który miał obowiązek uregulowania bez odrębnego wezwania wszystkich tych długów w terminie 3 dni roboczych, a powód po otrzymaniu powyższej zapłaty był zobowiązany do niezwłocznego złożenia oświadczenia o przelewie wierzytelności wobec dłużnika z powrotem na interwenienta (§ 9.2 (...)).

Zobowiązania wobec dłużnika, w tym z rękojmi i gwarancji, obciążały interwenienta (§ 2.2 (...)). W razie odmowy zapłaty powodowi przez dłużnika, w szczególności z powołaniem się na uprawnienia z rękojmi, interwenient był

odpowiedzialny wobec powoda (§ 10.2b (...)), co polegało na obowiązku zwrotu już otrzymanych od powoda sum, a powód po otrzymaniu powyższej zapłaty był zobowiązany do niezwłocznego złożenia oświadczenia o przelewie wierzytelności wobec dłużnika z powrotem na interwenienta (§ 10.5 (...)).

Pismem z 11 czerwca 2007r. pozwany został zawiadomiony, iż powód nabywa od interwenienta wszystkie obecne i przyszłe wierzytelności interwenienta wobec pozwanego.

W piśmie została zawarta informacja, iż cesja nie uchyła odpowiedzialności interwenienta z tytułu rękojmi i gwarancji i innych obowiązków wynikających z umowy interwenienta z pozwanym.

Strona pozwana pozostawała w stałych stosunkach handlowych z interwenientem. Pozwana kupowała u interwenienta szkło budowlane, a także stal. 31 czerwca 2007r. zawarli oni umowę przechowania (umowa k.103), na mocy której interwenient zobowiązał się do nieodpłatnego przechowywania do 180 dni towarów kupionych przez pozwanego.

Czterema zamówieniami pozwany w okresie od 3 listopada do 19 grudnia 2008r. zamówił 16.715 Mg prętów zbrojeniowych wskazując w zamówieniach żądane rodzaje certyfikatów. Interwenient sporządził faktury i dowody wydania Wz obejmujące stal ujętą w zamówieniach, w tym dwie faktury obejmujące dochodzoną pozwem sumę 228.373,14 zł (faktury k.49 i 51) z dowodami (...) z 24 i 27 lutego 2009r. (k.50 i 52). Dokumenty te zostały dostarczone do siedziby pozwanego, gdzie podpisała je księgowa pozwanego W. G. (zeznanie świadka k.411).

W tym okresie inni nabywcy towarów interwenienta zaczęli kwestionować obowiązek zapłaty ceny powołując się na różne okoliczności a w konsekwencji twierdząc, iż odstąpili od umowy sprzedaży z interwenientem. W takiej sytuacji powód zażądał od interwenienta złożenia przez jego dłużników (w tym pozwaną) potwierdzeń istnienia wierzytelności wg sporządzonego przez powoda wzoru.

Interwenient przesłał stosowny wzór pozwanemu, a prezes zarządu pozwanej spółki (...) w dniu 3 marca 2009r. podpisała oświadczenie (k. 120) i wysłała je faksem interwenientowi, który przesłał je powodowi. W oświadczeniu skierowanym do powoda, zatytułowanym „Potwierdzenie i bezspomości wierzytelności” pozwana potwierdziła „...istnienie i bezspomość wierzytelności wynikających z niżej wymienionych faktur i akceptujemy swoje zobowiązanie do zapłaty wskazanych kwot w terminach niżej określonych...”. W oświadczeniu znalazły się obie faktury wymienione w pozwie. Jednocześnie, prezes strony pozwanej, oświadczyła, że: „ 1. Przyjmujemy do wiadomości i wyrażamy zgodę na przelew w/w wierzytelności na (...) Sp. z o.o., 2. Dostarczone to wary/wykonane usługi objęte powyższymi fakturami zostały przez nas odebrane, 3. w/w wierzytelności nie są zajęte przez organ egzekucyjny, 4. w odniesieniu do powyższych wierzytelności zrzekamy się prawa do potrącenia ewentualnych naszych wierzytelności jakie przysługują nam lub mogą przysługiwać wobec F. M.. T. i Spółka S.J.”

W piśmie datowanym na dzień 4 marzec 2009r. (k. 104) pozwany wniósł reklamację zawiadamiając interwenienta o braku certyfikatów (...) na towary objęte 13 fakturami, w tym dwiema obejmującymi dochodzone roszczenie. Prezes strony pozwanej napisała: „Jeżeli na odebrany towar nie otrzymamy stosownych certyfikatów, zmuszeni będziemy do jego zwrotu.”

W piśmie datowanym na 6 kwiecień 2009r.(k.105) interwenient uznał reklamację na towar sprzedany , a objęty m.in. fakturami VAT wskazującymi należności objęte żądaniem pozwu.

Interwenient wystawił faktury korygujące, w tym w dniu 24 marca 2009r. dwie faktury (k. 106,107) anulujące faktury obejmujące ceny dochodzone w niniejszej sprawie.

t r

W dniu 23 czerwca 2009r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-S. ogłosił upadłość interwenienta z możliwością zawarcia układu.

Pismem z 29 grudnia 2009 r. (k.120) pozwany złożył powodowi oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli o potwierdzeniu zgodności sald złożonego w piśmie z dnia 3 marca 2009r. (k.7).

Pismem z 20 września 2011 r. syndyk poinformował Sąd, iż postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia zmieniono sposób prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż uznanie reklamacji przez interwenienta jako czynność dokonana po przejściu wierzytelności o zapłatę ceny nie wiąże w stosunku powoda z pozwanym. Roszczenie o zapłatę ceny wygasłoby tylko w razie skutecznego odstąpienia od umowy opartego o rzeczywisty brak certyfikatów. Do skuteczności odstąpienia od umowy konieczne jest zawiadomienie o wadach w terminie określonym w art. 563 § 2

K.c., tj. niezwłocznie po wykryciu wady. Pozwany świadomie zaniechał zbadania towaru w chwili wydania, choć mógł i powinien żądać wydania mu już wówczas atestów lub przynajmniej ich okazania, a tym samym na podstawie art. 563 § 1 K.c. utracił uprawnienia z rękojmi.

Końcowo Sąd Okręgowy wskazał, iż w sprawie nie tylko nie doszło do skutecznego złożenia oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, ale pozwana w ogóle nie złożyła takiego oświadczenia. W sposób dorozumiany doszło do rozwiązania umowy sprzedaży, skoro interwenient, wbrew ustalonym zwyczajom nie odnalazł atestów, zaś pozwana dążyła do szybkiego zwrotu stali. Powód nie ponosi negatywnych konsekwencji tak prowadzonych działań pozwanej wspólnie z interwenientem. Ostatecznie powodowi przysługują dochodzone wierzytelności, gdyż pozwana uprzednio wprost zrzekła się wobec powoda prawa do potrącenia oświadczeniem z 3 marca 2009r.

Apelację od tego wyroku wniósł interwenient uboczny Firma Handlowa (...). T. i Spółka spółka jawna w K. w upadłości likwidacyjnej działająca przez Syndyka masy upadłości, który zarzucił:

1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie polegające na przyjęciu że strona pozwana nie dokonała notyfikacji wady towaru niezwłocznie po wydaniu towaru, a tym samym utraciła uprawnienie złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży ze względu na wady sprzedanego towaru, w sytuacji w której towar miał zostać wydany dnia 4 marca 2009 r. z uwagi na łączącą strony umowę przechowania (k. 103) a notyfikacja wad nastąpiła w tym samym dniu. W przypadku zaś przyjęcia, że datą wydania był dzień zawarcia umowy i podpisania dokumentów WZ przez pracownika strony pozwanej - W. G. zarzucił naruszenie prawa materialnego art. 563 § 1 k. c. poprzez jego niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, że notyfikacja wad nie realizuje znamion niezwłoczności;

2) sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegająca na przyjęciu, iż pozwana spółka zaniechała dokonania aktów staranności, w postaci sprawdzenia czy zakupiony towar posiada odpowiednie certyfikaty, stwierdzające przydatności do wykorzystania ich przy budowie dróg i mostów, w przypadku gdy:

a) certyfikaty nie były nadawane przez producenta, lecz przez zewnętrzny instytut, który dokonywał badania danej partii towaru i

dopiero później przysyłał dokumenty potwierdzające nadanie certyfikatów i atestów do interwenienta ubocznego, zatem w momencie dokonywania zakupu prętów żebrowanych, interwenient nie posiadał dokumentów potwierdzających nadanie danym wyrobom metalurgicznym certyfikatów i atestów; b) certyfikaty były nadawane konkretnej partii wyrobów metalurgicznych, zatem bez dokonania fizycznego obejrzenia prętów żebrowanych nie było możliwym stwierdzenie czy dany atest dotyczy ich, czy też innych wyrobów metalurgicznych;

3) sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegająca na przyjęciu, iż interwenient uboczny w sposób nieuzasadniony uznał zgłoszone wady towaru, w przypadku gdy:

- a) uznanie wad dotyczyło jedynie części dostarczonego na rzecz pozwanej spółki towarów, w pozostałym zakresie dokumentacja została uzupełniona, po przeprowadzeniu poszukiwań certyfikatów;
- b) procedura wydania duplikatów certyfikatów przez instytut wiązałby się z koniecznością dokonania powtórnie badania tychże wyrobów metalurgicznych, a więc związana byłaby z koniecznością poniesienia znacznych nakładów finansowych oraz dużej ilości czasu, a zatem było działaniem nieuzasadnionym ekonomicznie.

Na wypadek nie uwzględnienia zarzutu pierwszego i drugiego interwenient podniósł zarzut:

- 4) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiały dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 278 § 1 k. p. c. polegające na dokonaniu przez Sąd I instancji samodzielnych ustaleń w zakresie wymagającym wiedzy specjalistycznej a to, w zakresie dotyczącym określenia procedury nadawania certyfikatów wyrobom metalurgicznym oraz ewentualnym możliwościom oraz procedurom uzyskania duplikatów certyfikatów. W przypadku gdy Sąd I instancji uznał, iż uznanie przez interwenienta ubocznego uznania zasadności reklamacji wobec braku certyfikatów na część dostarczonych prętów żebrowanych było działaniem przedwczesnym, powołanie biegłego celem ustalenia tych kwestii było niezbędne dla prawidłowej oceny stanu faktycznego sprawy, szczególnie, że strona pozwana zgłosiła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem ustalenia powyższych okoliczności;
- 5) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie poprzez niezgodne z regułami logicznego wnioskowania oraz zasadami doświadczenia życiowego przyjęcie, że pismo (...) sp. z o. o. z dnia 4 marca 2009 r. nie zawierało oświadczenia o odstąpieniu od umowy wobec stwierdzenia wad sprzedanego towaru, w przypadku gdy treść pisma strony pozwanej explicite wskazuje iż (...) sp. z o. o. wezwał do niezwłocznego dostarczenia wymaganych certyfikatów (usunięcia wady zgodnie z art. 56 § 1 k. c.) pod rygorem zwrotu otrzymanego towaru (a więc odstąpienia od umowy sprzedaży w trybie art. 560 § 1 k. c.).
- 6) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego w sprawie poprzez przyjęcie, że oświadczenie strony pozwanej z dnia 3 marca 2009 r. zawierało zrzeczenie się (...) sp. z o. o. praw przysługujących im z tytułu rękojmi w sytuacji, w której dokument ten nie zawiera takiego oświadczenia woli, a nadto podjęcie wiedzy przez stronę pozwaną o istnieniu wad, ich notyfikacja nastąpiła po podpisaniu dokumentu z dnia 3 marca 2009 r. a interwenient uboczny przez cały czas trwania umowy zapewniał o istnieniu wydruków certyfikatów jak i ich samych.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. akt IX GNc (...) oraz oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja interwenienta ubocznego jest niezasadna.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne wobec czego Sąd Apelacyjny uznał je za swoje.

W pierwszej kolejności należy zwrócić skarżącemu uwagę, iż zarzuty w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych oraz sprzeczności ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym nie mogą odnieść skutku. Przypomnieć w tym miejscu wypada, iż sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które sąd ustalił w toku postępowania albo gdy sąd wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności. Są to błędy w zakresie rozumowania, a nie błędy w zakresie dokonywania ustaleń. Wskazać raz jeszcze należy, iż zarzuty faktyczne polegają na kwestionowaniu przez skarżącego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego sprawy i nie mogą one polegać tylko na jego kwestionowaniu przez przeciwstawienie mu własnej wersji stanu faktycznego apelanta. Zarzut wadliwego ustalenia przez Sąd I instancji stanu faktycznego powinien bowiem polegać na wykazaniu

niezgodności tego ustalenia z zebrany w toku postępowania materiałem dowodowym czego skarżący w niniejszej sprawie nie uczynił.

Sąd I instancji w granicach ustawowych uprawnień ocenił zgromadzone w sprawie dowody i orzekł, iż w sprawie nie tylko nie doszło do skutecznego złożenia oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, ale pozwana w ogóle nie złożyła takiego oświadczenia.

Należy się zgodzić ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że pismo z dnia 4 marca 2009 r. dotyczące reklamacji towaru nie wyraża w sposób stanowczy i kategoryczny woli odstąpienia od umowy. Jest to jedyny dokument, który stanowi tylko i wyłącznie oświadczenie o zamiarze zwrotu i z jego treści wypływa tylko zapowiedź zwrotu towaru w przyszłości. Nie można zatem uznać tego oświadczenia za prawno kształtujące oświadczenie woli o odstąpieniu od umowy. Przedmiotem umowy między stroną pozwaną a spółka (...) była stal. Stronie pozwanej przysługiwało w tym zakresie zgodnie z art. 560 § 1 k. c.

i art. 561 § 1 k. c. żądanie dostarczenia rzeczy niewadliwych bądź też usunięcia tych wad. Rzecz posiada wady, gdy została wydana kupującemu w stanie niezupełnym, niekompletnym, a więc gdy brak jest części składowych, zapasowych bądź przynależności, jeżeli były one objęte umową gdyż konieczność ich dostarczenia wynikała z obowiązujących przepisów. Towar jest niekompletny m. in. wtedy gdy nie zawiera atestów czy certyfikatów. Na obecnym etapie postępowania nie budzi zatem wątpliwości, iż przedmiotowa stal winna mieć certyfikaty. Brak certyfikatów należy interpretować jako wada fizyczna rzeczy w rozumieniu art. 556 §1 k. c. Wada taka zobowiązuje do niezwłocznego zawiadomienia dostawcy o wadzie. Natomiast taka czynność mieści się w pojęciu tzw. aktów staranności określonych w art. 563 § 1 k. c. Zeznania świadka W. G. głównej księgowej strony pozwanej jednoznacznie wskazują, iż akty staranności nie zostały w niniejszej sprawie wykonane. Strona pozwana bowiem świadomie oraz notorycznie nie wykonywała czynności sprawdzających czy towar posiada wady jawne co powinna uczynić już przy podpisywaniu dokumentów WZ potwierdzających odbiór poprzez sprawdzenie atestów. Praktyką bowiem było we współpracy spółki pozwanej z interwenientem, iż certyfikaty dostarczane są po około dwóch tygodniach od podpisania dokumentów WZ.

Jeżeli skuteczność skorzystania z uprawnień z tytułu rękojmi za wady rzeczy uzależniona jest od dochowania przez kupującego tzw. aktów staranności to w przypadku obrotu profesjonalnego uprawnienia z rękojmi przysługują kupującemu tylko wówczas, jeżeli zbadał rzecz w czasie i sposób przyjęty przy rzeczach danego rodzaju i zawiadomił niezwłocznie sprzedawcę o dostrzeżonej wadzie, w przypadku ujawnienia się wady dopiero później jeżeli zawiadomił sprzedawcę niezwłocznie po jej wykryciu. Strona pozwana aktów staranności nie dochowała. J. M. odkrył brak certyfikatów bez trudu w momencie załadunku stali. Interwenient winien podjąć niezwłoczne działania celem odszukania certyfikatów, czego nie uczynił, tylko następnego dnia tj. 5 marca 2009 r. uznał reklamację. Spółka (...) nie próbowała w ogóle naprawić niezupełności sprzedanych towarów poprzez dostarczenie wymaganych certyfikatów lecz od razu uwzględniła ją. Zachowanie takie zdaniem Sądu Apelacyjnego nie mieści się w kanonach poprawnych relacji pomiędzy przedsiębiorcami, tj. pomiędzy sprzedającym a kupującym. Interwenient bowiem (jako pośrednik, gdyż nie był producentem) powinien dążyć do ochrony swoich interesów i wymagane certyfikaty dostarczyć a nie godzić się na odstąpienie od umowy przez stronę pozwaną. Obowiązek uznania przez interwenienta reklamacji powstałby dopiero, gdyby okazało się, że stal w ogóle nie posiada certyfikatów wymaganych zgodnie z umową, a nie w sytuacji gdzie jak słusznie wskazuje Sąd Okręgowy w pośpiechu zdecydowano, że interwenient nie potrafi lub nie chce ich odnaleźć. W ocenie Sądu Apelacyjnego takie zachowanie interwenienta jest niezrozumiałe i niczym nie poparte.

W świetle powyższego nie można uznać, iż doszło między stroną pozwaną a interwenientem do skutecznego odstąpienia od przedmiotowej umowy sprzedaży wobec czego należy uważać, iż strona pozwana powinna zapłacić cenę faktorowi.

Końcowo należy tylko odnieść się do niezasadności zarzutu skarżącego jakoby Sąd I instancji naruszył przepisy art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 278 § 1 k. p. c. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy samodzielnych ustaleń w zakresie wymagającym wiedzy specjalistycznej. Przypomnieć trzeba, że naruszenie przepisu art. 233 k. p. c. polega na tym,

że sąd z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów przyjął za wiarygodny określony dowód lub też odmówił wiarygodności konkretnemu dowodowi. Strona, która podnosi taki zarzut, musi przy tym wykazać, o jaki konkretnie dowód chodzi i na czym polega przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2005 r., V CK 332/05, Legalis). W przedmiotowej sprawie apelujący wskazuje na brak przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu w ogóle. Nie może odnieść skutku powyższy zarzut nie tylko z uwagi na nietrafne sformułowanie ale również na okoliczność, iż rozstrzygnięcie sporu pomiędzy stronami nie wymagało wiadomości specjalnych. Wniosek dowodowy na który wskazuje skarżący oraz jego teza sprowadza się do ustalenia istnienia wad. Jak już wyżej wykazano, rzecz wadliwa jest także wtedy gdy została wydana kupującemu w stanie niekompletnym, a więc gdy brak jej części składowych którymi niewątpliwie są certyfikaty i atesty. Natomiast to, że partia stali nie posiadała przedmiotowych certyfikatów zostało w sposób zupełny poparte dowodami osobowymi przeprowadzonymi w sprawie (zeznania świadka J. M. k. 414). Powoływanie dodatkowego dowodu w postaci opinii biegłego nie tylko spowodowałoby nadmierne przedłużenie i tak długo toczącego się postępowania ale również naraziłoby strony na dodatkowe koszty z tym związane.

Z uwagi na powyższe, wobec braku podstaw do uwzględnienia postulatów skarżącego, orzeczono jak w punkcie I sentencji na mocy art. 385 k. p. c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 98 k.p.c., iż strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Mając na uwadze wynik procesu należało zasądzić od interwenienta ubocznego na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyło się wynagrodzenie reprezentującego stronę pozwaną pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.